

N:o 70.

Af Herr L. Torpadie: Om ändring af 11 Kap. 10 § Rättegångsbalken.

Rättegångsbalkens stadgande i 11 Kap. 10 § derom att den, som käres till för brott, må, om han ej å Rättens bud genast sig infinner, till rätten hemtas, synes redan tidigt hafva ansetts vara väl strängt eller ock i tillämpning hafva medfört sådana svårigheter, att en praxis utbildat sig, enligt hvilken domstolarne i ringare brottmål ofta föreskrifvit vite, i stället för att låta till rätten hemta uteblifven svarande part.

I vår tid, då icke blott andan af lagstiftningen är vida mildare än fordom, utan äfven en mängd ordningsstadgar tillkommit, hvilkas öfverträdande inom lagskipningen betraktas såsom brottmål, synes det mig som om nämnda praxis med allt skäl borde erhålla karakteren af lag, på det att icke den som, då han käres till för någon obetydlig förseelse i ett ordningsmål och af en eller annan anledning uteblifver från rätta, må utsättas för skammen och kostnaden af hemtning till domstolen. Jag vågar därför föreslå, att Riksdagen ville för sin del besluta, att ofvannämnda lagrum måtte erhålla följande förändrade lydelse:

I brottmål bör den, som käres till, genast å Rättens bud till svars komma. Gör han det ej; då må han genom Kronones eller Rättens betjente till Rätten hemtas; dock ege Rätten, att i ringare brottmål lägga honom vite före.

Om remiss till Lag-Utskottet, får jag värdsamt anhålla.

Stockholm i Januari 1877.

Ludv. Torpadie.